



Rada Europejska

Bruksela, 19 lutego 2016 r.
(OR. en)

EUCO 1/16

CO EUR 1
CONCL 1

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Dotyczy:	Posiedzenie Rady Europejskiej (18 i 19 lutego 2016 r.) – Konkluzje

Delegacje otrzymują w załączeniu konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na wyżej wspomnianym posiedzeniu.

I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO I UNIA EUROPEJSKA

1. Na grudniowym posiedzeniu członkowie Rady Europejskiej uzgodnili, że będą ściśle współpracować w celu znalezienia satysfakcjonujących obie strony rozwiązań we wszystkich czterech obszarach wymienionych w piśmie brytyjskiego premiera z 10 listopada 2015 r.
2. Dzisiaj Rada Europejska uznała, że poniższy zestaw ustaleń, które są w pełni zgodne z Traktatami i staną się skuteczne w dniu, w którym rząd Zjednoczonego Królestwa poinformuje sekretarza generalnego Rady, że Zjednoczone Królestwo postanowiło pozostać członkiem Unii Europejskiej, stanowi właściwą odpowiedź na obawy Zjednoczonego Królestwa:
 - a) decyzja szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej, dotycząca nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej (załącznik 1);
 - b) oświadczenie zawierające projekt decyzji Rady w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących skutecznego zarządzania unią bankową i skutkami dalszej integracji strefy euro, która to decyzja zostanie przyjęta w dniu, w którym decyzja określona w lit. a) stanie się skuteczna (załącznik 2);

- c) deklaracja Rady Europejskiej w sprawie konkurencyjności (załącznik 3);
 - d) deklaracja Komisji w sprawie mechanizmu wdrażania zasady pomocniczości i mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń (załącznik 4);
 - e) deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie indeksacji świadczeń na dzieci eksportowanych do państwa członkowskiego innego niż to, w którym przebywa pracownik (załącznik 5);
 - f) deklaracja Komisji w sprawie mechanizmu ochronnego, o którym mowa w sekcji D pkt 2 lit. b) decyzji szefów państw lub rządów (załącznik 6);
 - g) deklaracja Komisji w sprawie kwestii związanych z nadużywaniem prawa do swobodnego przepływu osób (załącznik 7).
3. Jeżeli chodzi o decyzję w załączniku 1, szefowie państw lub rządów zadeklarowali, że:
- (i) decyzja ta daje gwarancję prawną, że zajęto się kwestiami budzącymi obawy Zjednoczonego Królestwa, wymienionymi w piśmie z 10 listopada 2015 r.;
 - (ii) treść decyzji jest w pełni zgodna z Traktatami;
 - (iii) decyzja ta jest prawnie wiążąca i może zostać zmieniona lub uchylona tylko za porozumieniem szefów państw lub rządów państw członkowskich Unii Europejskiej;
 - (iv) decyzja ta stanie się skuteczna w dniu, w którym rząd Zjednoczonego Królestwa poinformuje sekretarza generalnego Rady, że Zjednoczone Królestwo postanowiło pozostać członkiem Unii Europejskiej.
4. Uznaje się, że jeśli wyniki referendum w Zjednoczonym Królestwie będą oznaczały opuszczenie przez to państwo Unii Europejskiej, zestaw ustaleń przedstawiony w pkt 2 powyżej przestanie obowiązywać.

II. MIGRACJA

5. W odpowiedzi na kryzys migracyjny, z którym boryka się UE, należy szybko powstrzymać przepływy migracyjne, chronić nasze granice zewnętrzne, ograniczyć nielegalną migrację i zagwarantować integralność strefy Schengen. Jako element tego kompleksowego podejścia Rada Europejska oceniła – na podstawie szczegółowych sprawozdań przygotowanych przez prezydencję i Komisję – stan realizacji kierunków działań uzgodnionych w grudniu.
6. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez NATO decyzję o udzieleniu pomocy w prowadzeniu rozpoznania, monitorowaniu i kontrolowaniu nielegalnego przekraczania granicy na Morzu Egejskim oraz wzywa wszystkich członków NATO do aktywnego wsparcia tego działania. UE, w szczególności Frontex, powinna ściśle współpracować z NATO.
7. Pełna i szybka realizacja planu działania UE–Turcja nadal ma priorytetowe znaczenie dla powstrzymania przepływów migracyjnych i zwalczania siatek handlarzy i przemytników. Turcja podjęła kroki, by zrealizować ten plan działania, zwłaszcza jeśli chodzi o dostęp syryjskich uchodźców do tureckiego rynku pracy i wymianę danych z UE. Jednak przepływy migracyjne z Turcji do Grecji są nadal o wiele za duże. Potrzebny jest znaczący i trwały spadek liczby nielegalnych wjazdów z Turcji do UE. Wymaga to dalszych zdecydowanych działań również ze strony Turcji, tak by zapewnić skuteczną realizację planu działania. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte w sprawie Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do szybkiego wdrożenia priorytetowych projektów. Z zadowoleniem przyjmuje również postępy w opracowywaniu wraz z Turcją wiarygodnego programu dobrowolnego przyjmowania uchodźców ze względów humanitarnych.
8. Ponadto:
 - a) jeśli chodzi o stosunki z odpowiednimi państwami trzecimi – obecnie opracowywane kompleksowe i indywidualnie dopasowywane pakiety środków zachęty, przeznaczone dla poszczególnych państw i mające zapewnić skuteczność powrotów i readmisji, wymagają pełnego wsparcia ze strony UE i państw członkowskich. Rada Europejska zwraca się również do Komisji, wysokiego przedstawiciela i państw członkowskich, by monitorowały wszelkie czynniki, które mogą prowokować przepływy migracyjne, i by reagowały na te czynniki;

- b) należy kontynuować i przyspieszyć realizację ustaleń szczytu w Valletcie i następujących po nim działań operacyjnych, w szczególności w odniesieniu do uzgodnionej listy 16 priorytetowych działań;
- c) należy nadal zapewniać pomoc humanitarną uchodźcom z Syrii i państwom sąsiadującym z Syrią. Odpowiedzialność za takie działania ma pilny, globalny charakter. W tym kontekście Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje wyniki konferencji „Wsparcie dla Syrii i regionu”, która odbyła się w Londynie 4 lutego, oraz wzywa Komisję, państwa członkowskie i wszystkie inne państwa udzielające pomocy, aby szybko zrealizowały podjęte zobowiązania;
- d) ciągle i trwale nieuregulowane przepływy migracyjne na szlaku zachodniobałkańskim nadal stanowią poważny problem, który wymaga dalszych skoordynowanych działań i odejścia od strategii przepuszczania migrantów przez terytorium własnego kraju i od nieskoordynowanych środków stosowanych wzdłuż tego szlaku, przy uwzględnieniu skutków humanitarnych dla państw członkowskich bezpośrednio dotkniętych tym problemem. Należy również nadal bacznie obserwować ewentualne zmiany sytuacji na pozostałych szlakach, tak by ewentualnie móc podjąć szybkie i skoordynowane działania;
- e) Rada przyjęła zalecenie z 12 lutego 2016 r. Ważne jest skoordynowane przywrócenie normalnego funkcjonowania strefy Schengen, przy zapewnieniu pełnego wsparcia państwom członkowskim, które znajdują się w trudnej sytuacji. Musimy powrócić do sytuacji, w której wszyscy członkowie strefy Schengen w pełni stosują kodeks graniczny Schengen i odmawiają wjazdu na granicach zewnętrznych obywatelom państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu lub którzy nie złożyli wniosku o azyl, chociaż mieli taką możliwość, przy uwzględnieniu szczególnego charakteru granic morskich, w tym w drodze realizacji planu działania UE–Turcja;
- f) przy wsparciu ze strony UE stopniowo usprawniane jest ustanawianie i funkcjonowanie punktów szybkiej rejestracji migrantów („hotspotów”) w zakresie identyfikowania, rejestrowania, pobierania odcisków palców oraz kontroli bezpieczeństwa dotyczących osób i dokumentów podróży; wciąż jednak wiele pozostaje do zrobienia, w szczególności jeśli chodzi o doprowadzenie do pełnej operacyjności hotspotów, zapewnienie pełnej stuprocentowej identyfikacji i rejestracji wszystkich wjazdów (uwzględniając systematyczne sprawdzanie europejskich baz danych, zwłaszcza Systemu Informacyjnego Schengen, pod kątem bezpieczeństwa, zgodnie z wymogami prawa UE), pełną realizację procesu relokacji, powstrzymanie wtórnych przepływów migrantów o nieuregulowanym statusie i osób ubiegających się o azyl oraz zapewnienie infrastruktury odpowiadającej znacznym potrzebom w zakresie przyjmowania migrantów w humanitarnych warunkach podczas wyjaśniania ich sytuacji. Osoby ubiegające się o azyl nie mają prawa wybierać państwa członkowskiego, w którym chciałyby dostać azyl;

- g) sytuacja humanitarna migrantów na szlaku zachodniobałkańskim wymaga pilnych działań z wykorzystaniem wszelkich dostępnych unijnych i krajowych środków w celu jej poprawy. Mając na uwadze ten cel, Rada Europejska uważa, że konieczne jest teraz stworzenie zdolności UE w zakresie wewnętrznego niesienia pomocy humanitarnej we współpracy z organizacjami, takimi jak Biuro UNHCR, by wspierać państwa borykające się z dużą liczbą uchodźców i migrantów, korzystając z doświadczenia unijnej Dyrekcji ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zamierza jak najszybciej przedstawić konkretne wnioski;
 - h) należy szybko wdrożyć wszystkie elementy uzgodnione w grudniu ubiegłego roku, w tym decyzje dotyczące relokacji oraz środków zapewniających powroty i readmisję. Jeśli chodzi o wniosek dotyczący europejskiej straży granicznej i przybrzeżnej, prace nad nim należy przyspieszyć z myślą o osiągnięciu porozumienia politycznego podczas prezydencji niderlandzkiej i o jak najszybszym uruchomieniu tego nowego systemu;
 - i) Rada Europejska zwraca się do Europejskiego Banku Inwestycyjnego, by we współpracy z Komisją szybko opracował propozycje, w jaki sposób może przyczynić się do działań podejmowanych przez UE.
9. Uzgodniona w grudniu kompleksowa strategia przyniesie rezultaty tylko wtedy, jeżeli wszystkie jej elementy będą realizowane łącznie oraz jeżeli instytucje i państwa członkowskie będą działać razem i w pełnej koordynacji. Jednocześnie należy czynić postępy w reformowaniu obowiązujących przepisów unijnych, tak by zapewnić humanitarną i skuteczną politykę azylową. W tym celu po dzisiejszej dogłębnej dyskusji przyspieszy się przygotowania, tak by można było przeprowadzić wszechstronną debatę podczas kolejnego posiedzenia Rady Europejskiej, kiedy to – na podstawie pełniejszej oceny – konieczne będzie określenie kierunków dalszych działań i dokonanie wyborów.

III. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

Syria

10. Przywołując rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2254, Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte na posiedzeniu Międzynarodowej Grupy Wsparcia Syrii, które miało miejsce w Monachium 11 i 12 lutego, oraz wzywa wszystkie strony do szybkiego i pełnego wykonania tych zobowiązań. Należy pilnie zaprzestać działań wojennych w całym kraju, co dotyczy wszystkich stron prowadzących w tej chwili działania wojenne o charakterze militarnym lub paramilitarnym, innych niż grupy, które Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych uznała za organizacje terrorystyczne.

Rada Europejska wzywa reżim w Syrii i jego sojuszników do natychmiastowego zaprzestania ataków wymierzonych w grupy opozycji nieprowadzące działań terrorystycznych; ataki te stanowią zagrożenie dla szans na pokój, przynoszą korzyści Daiszowi i napędzają kryzys uchodźczy. Rada Europejska jest zaniepokojona ryzykiem dalszej eskalacji działań militarnych, potępia powtarzające się ataki bombowe na infrastrukturę cywilną oraz wzywa do bezzwłocznego zaprzestania bombardowań obszarów cywilnych, w szczególności korytarza między Aleppo a granicą turecko-syryjską. Realizacja powinna zostać zweryfikowana wspólnie przez odpowiednie strony. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje przewidywane w ciągu tygodnia rozpoczęcie dostarczania pomocy humanitarnej na rzecz ludności cywilnej na oblężonych obszarach i wzywa wszystkie strony do zapewnienia kontynuacji tych działań i do wykorzystania ich jako pierwszego kroku ku pełnemu, trwałemu i nieograniczonemu dostępowi pomocy humanitarnej na terenie całej Syrii – zgodnie z ustaleniami z Monachium – w tym na terenie Aleppo, oraz w pełnej zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym.

Libia

11. Ustabilizowanie sytuacji w Libii ma duże znaczenie dla bezpieczeństwa regionalnego i europejskiego, a także dla zarządzania przepływami migracyjnymi w środkowej części regionu Morza Śródziemnego. Rada Europejska wzywa wszystkie strony, by wdrożyły libijskie porozumienie polityczne, utworzyły rząd jedności narodowej oraz by skoncentrowały wysiłki na odbudowie gospodarki i walce z terroryzmem. UE będzie wspierać te wysiłki we współpracy z ONZ.

IV. EUROPEJSKI SEMESTR

12. Rada Europejska zatwierdziła zalecenie w sprawie polityki gospodarczej strefy euro.
-

**DECYZJA SZEFÓW PAŃSTW LUB RZĄDÓW,
ZEBRANYCH W RADZIE EUROPEJSKIEJ,
DOTYCZĄCA NOWEGO POROZUMIENIA DLA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA
W RAMACH UNII EUROPEJSKIEJ**

Szefowie państw lub rządów 28 państw członkowskich Unii Europejskiej, zebrani w Radzie Europejskiej, których rządy są sygnatariuszami Traktatów, na których opiera się Unia,

PRAGNĄC uregulować, zgodnie z Traktatami, pewne kwestie podniesione przez Zjednoczone Królestwo w piśmie z dnia 10 listopada 2015 r.,

ZAMIERZAJĄC tak doprecyzować w niniejszej decyzji pewne kwestie o szczególnym znaczeniu dla państw członkowskich, aby doprecyzowanie to musiało być uwzględniane jako narzędzie wykładni Traktatów; zamierzając również uzgodnić rozwiązania dotyczące spraw obejmujących rolę parlamentów narodowych w Unii, a także skuteczne zarządzanie unią bankową i skutkami dalszej integracji strefy euro,

PRZYWOŁUJĄC cel Unii polegający na ustanowieniu – zgodnie z Traktatami – unii gospodarczej i walutowej, której walutą jest euro, oraz znaczenie, jakie właściwie funkcjonująca strefa euro ma dla Unii Europejskiej jako całości. Chociaż dziewiętnaście państw członkowskich już przyjęło jedną walutę, inne państwa członkowskie są objęte derogacją, która ma zastosowanie do czasu, gdy Rada stwierdzi, że spełnione są warunki do jej uchylenia, zaś dwa państwa członkowskie, zgodnie z protokołami nr 15 i 16 załączonymi do Traktatów, odpowiednio, nie mają obowiązku przyjęcia euro lub są zwolnione z przyjęcia euro. W związku z tym, dopóki powyższe derogacje nie zostaną uchylone lub wspomniane protokoły nie przestaną mieć zastosowania na skutek powiadomienia lub na żądanie danego państwa członkowskiego, dopóty nie wszystkie państwa członkowskie stosują euro jako swoją walutę. Przypominając, że proces zmierzający do utworzenia unii bankowej i do bardziej zintegrowanego zarządzania strefą euro jest otwarty dla państw członkowskich, które nie stosują euro jako swojej waluty,

PRZYPOMINAJĄC, że Traktaty, wraz z odniesieniami do procesu integracji europejskiej i do procesu tworzenia coraz ściślejszego związku między narodami Europy, zawierają również szczegółowe postanowienia, na mocy których niektóre państwa członkowskie mają prawo nie brać udziału w stosowaniu określonych przepisów lub rozdziałów Traktatów i prawa Unii w odniesieniu do takich kwestii, jak przyjęcie euro, decyzje mające wpływ na kwestie obronne, prowadzenie kontroli osób na granicach, a także działania w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, lub też są zwolnione ze stosowania takich przepisów lub rozdziałów Traktatów i prawa Unii. Postanowienia Traktatu umożliwiają także nieuczestniczenie jednego lub większej liczby państw członkowskich w działaniach służących realizacji celów Unii, zwłaszcza poprzez ustanowienie wzmocnionej współpracy. W związku z tym takie procesy pozwalają na stosowanie różnych ścieżek integracji dla poszczególnych państw członkowskich, umożliwiając stosowne działania tym państwom członkowskim, które chcą pogłębiać integrację, przy jednoczesnym poszanowaniu praw tych państw, które nie chcą obrać takiego kierunku działania,

PRZYPOMINAJĄC w szczególności, że Zjednoczone Królestwo jest na mocy Traktatów uprawnione do:

- nieprzyjmowania euro, a tym samym do zachowania brytyjskiego funta szterlinga jako swojej waluty (protokół nr 15),
- nieuczestniczenia w dorobku Schengen (protokół nr 19),
- przeprowadzania kontroli osób na granicach i w związku z tym nieuczestniczenia w strefie Schengen w odniesieniu do granic wewnętrznych i zewnętrznych (protokół nr 20),
- podejmowania decyzji o uczestniczeniu bądź nie w środkach w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (protokół nr 21),
- zaprzestania stosowania od dnia 1 grudnia 2014 r. znacznej większości unijnych aktów prawnych i przepisów w dziedzinie współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, które to akty i przepisy zostały przyjęte przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony, przy jednoczesnym podjęciu decyzji o dalszym uczestnictwie w 35 z tych aktów prawnych i przepisów (art. 10 ust. 4 i 5 protokołu nr 36),

PRZYPOMINAJĄC również, że Karta praw podstawowych Unii Europejskiej nie rozszerzyła kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani żadnego sądu lub trybunału Zjednoczonego Królestwa do orzekania w przedmiocie zgodności przepisów prawa i praktyk Zjednoczonego Królestwa z prawami podstawowymi, które są w tej Karcie potwierdzone (protokół nr 30),

ZDECYDOWANI, by w pełni wykorzystać potencjał rynku wewnętrznego we wszystkich jego wymiarach, zwiększyć globalną atrakcyjność Unii jako miejsca produkcji i inwestycji, a także wspierać międzynarodowy handel i dostęp do rynków poprzez, między innymi, negocjowanie i zawieranie umów handlowych, w duchu wzajemnych i obopólnych korzyści oraz przejrzystości,

ZDECYDOWANI także, by ułatwiać i wspierać właściwe funkcjonowanie strefy euro i jej długofalową przyszłość, z korzyścią dla wszystkich państw członkowskich,

RESPEKTUJĄC uprawnienia instytucji Unii, w tym w toku całej procedury ustawodawczej i budżetowej, oraz nie wpływając na relacje pomiędzy instytucjami i organami Unii a właściwymi organami krajowymi,

RESPEKTUJĄC uprawnienia banków centralnych w zakresie wykonywania swoich zadań, w tym do zapewniania płynności przez banki centralne w ramach ich odpowiednich jurysdykcji,

UWZGLĘDNIAJĄC oświadczenie zawierające projekt decyzji Rady w sprawie szczegółowych przepisów dotyczących skutecznego zarządzania unią bankową i skutkami dalszej integracji strefy euro,

UWZGLĘDNIAJĄC konkluzje Rady Europejskiej obradującej w dniach 26 i 27 czerwca 2014 r. i w dniach 18 i 19 lutego 2016 r.,

ODNOTOWUJĄC deklarację Rady Europejskiej w sprawie konkurencyjności,

ODNOTOWUJĄC deklarację Komisji w sprawie mechanizmu wdrażania zasady pomocniczości i mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń,

ODNOTOWUJĄC deklarację Komisji w sprawie mechanizmu ochronnego, o którym mowa w sekcji D pkt 2 lit. b) niniejszej decyzji,

ODNOTOWUJĄC deklarację Komisji w sprawie kwestii związanych z nadużywaniem prawa do swobodnego przemieszczania się,

UWZGLĘDNIAJĄC stanowiska wyrażone przez przewodniczącego oraz członków Parlamentu Europejskiego,

UZGODNILI NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

SEKCJA A
ZARZĄDZANIE GOSPODARCZE

Aby zrealizować cel Traktatów, jakim jest ustanowienie unii gospodarczej i walutowej, której walutą jest euro, potrzebne jest dalsze jej pogłębianie. Środki, których celem jest dalsze pogłębianie unii gospodarczej i walutowej, będą dobrowolne dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro, a państwa te będą mogły w nich uczestniczyć każdorazowo, gdy będzie to możliwe. Pozostaje to bez uszczerbku dla faktu, że państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, inne niż państwa, które nie mają obowiązku przyjęcia euro lub są z tego obowiązku zwolnione, są – na mocy Traktatów – zobowiązane do czynienia postępów zmierzających do spełnienia warunków niezbędnych do przyjęcia jednej waluty.

Uznaje się, że państwa członkowskie nieuczestniczące w dalszym pogłębianiu unii gospodarczej i walutowej nie będą utrudniać takiego dalszego pogłębiania, lecz je ułatwiać, natomiast proces pogłębiania będzie z kolei przebiegał w poszanowaniu praw i kompetencji nieuczestniczących państw członkowskich. Instytucje Unii, wraz z państwami członkowskimi, będą ułatwiać współistnienie różnych perspektyw w obrębie jednolitych ram instytucjonalnych zapewniających spójność, efektywne funkcjonowanie unijnych mechanizmów i równość państw członkowskich wobec Traktatów, a także równe warunki i integralność rynku wewnętrznego.

Wzajemne poszanowanie i lojalna współpraca między państwami członkowskimi uczestniczącymi w funkcjonowaniu strefy euro a państwami członkowskimi nieuczestniczącymi w tej strefie zostaną zapewnione przy zastosowaniu zasad przywołanych w niniejszej sekcji, które zagwarantowano w szczególności w drodze decyzji Rady¹ odnoszącej się do tej sekcji.

¹ Decyzja Rady w sprawie szczegółowych przepisów dotyczących skutecznego zarządzania unią bankową oraz skutkami dalszej integracji strefy euro.

1. Dyskryminowanie osób fizycznych lub prawnych ze względu na urzędową walutę państwa członkowskiego lub, w zależności od przypadku, walutę, która jest prawnym środkiem płatniczym w państwie członkowskim, w którym osoby te mają siedzibę lub miejsce zamieszkania, jest zabronione. Każda różnica w traktowaniu musi opierać się na obiektywnych przesłankach.

Akty prawne, w tym umowy międzyrządowe między państwami członkowskimi bezpośrednio związane z funkcjonowaniem strefy euro, muszą respektować rynek wewnętrzny oraz spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną i nie mogą stanowić przeszkody ani wprowadzać dyskryminacji w handlu między państwami członkowskimi. Akty te nie naruszają kompetencji, praw i obowiązków państw członkowskich, których walutą nie jest euro.

Państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, nie mogą utrudniać wykonywania aktów prawnych bezpośrednio związanych z funkcjonowaniem strefy euro i muszą powstrzymać się od działań, które mogłyby zagrozić realizacji celów unii gospodarczej i walutowej.

2. Unijne przepisy prawne dotyczące unii bankowej, które powierzają Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji lub organom unijnym sprawującym podobne funkcje nadzór nad instytucjami kredytowymi, mają zastosowanie wyłącznie do instytucji kredytowych zlokalizowanych w państwach członkowskich, których walutą jest euro, lub w państwach członkowskich, które zawarły z Europejskim Bankiem Centralnym porozumienie o bliskiej współpracy w zakresie nadzoru ostrożnościowego, zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi i z zastrzeżeniem wymogów dotyczących nadzoru nad grupą i nadzoru skonsolidowanego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Jednolity zbiór przepisów ma być stosowany przez wszystkie instytucje kredytowe i inne instytucje finansowe w celu zapewnienia równych szans w ramach rynku wewnętrznego. Unijne prawo materialne, które ma być stosowane przez Europejski Bank Centralny w sprawowaniu jego funkcji jednolitego organu nadzoru lub przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji lub organy unijne sprawujące podobne funkcje, łącznie z jednolitym zbiorem przepisów dotyczących wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych lub innych aktów ustawodawczych, które mają zostać przyjęte w celu ochrony stabilności finansowej, może wymagać bardziej jednolitego pojmowania niż w przypadku analogicznych przepisów, które mają być stosowane przez organy krajowe państw członkowskich nieuczestniczących w unii bankowej. W tym celu konieczne mogą być przepisy szczególne w ramach jednolitego zbioru przepisów i innych stosownych instrumentów przy zachowaniu równych warunków oraz przyczyniając się do stabilności finansowej.

3. Środki nadzwyczajne i kryzysowe służące ochronie stabilności finansowej strefy euro nie pociągną za sobą zobowiązań budżetowych dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro, lub, w zależności od przypadku, dla państw członkowskich nieuczestniczących w unii bankowej.

Zostaną ustanowione stosowne mechanizmy zapewniające pełny zwrot, w przypadku gdy z budżetu ogólnego Unii pokrywane będą koszty, inne niż koszty administracyjne, wynikające ze środków nadzwyczajnych i kryzysowych, o których mowa w akapicie pierwszym.

4. Działania – w tym nadzorowanie lub restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji finansowych i rynków finansowych – oraz obowiązki makroostrożnościowe, które mają być realizowane w celu zachowania stabilności finansowej państw członkowskich, których walutą nie jest euro, z zastrzeżeniem wymogów dotyczących nadzoru nad grupą i nadzoru skonsolidowanego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, leżą w gestii własnych organów tych państw i stanowią ich własne zobowiązania budżetowe, chyba że takie państwa członkowskie pragną przystąpić do wspólnych mechanizmów, w których uczestnictwo jest dla nich otwarte.

Pozostaje to bez uszczerbku dla opracowania jednolitego zbioru przepisów oraz unijnych mechanizmów nadzoru makroostrożnościowego na rzecz zapobiegania systemowym ryzykom finansowym w Unii i ograniczania tych ryzyk, a także bez uszczerbku dla obecnych uprawnień Unii do podejmowania działań niezbędnych do reagowania na zagrożenia dla stabilności finansowej.

5. Nieformalne spotkania ministrów państw członkowskich, których walutą jest euro, określone w Protokole (nr 14) w sprawie Eurogrupy, odbywają się z poszanowaniem uprawnień Rady jako instytucji, której Traktaty powierzają funkcje prawodawcze oraz w ramach której państwa członkowskie koordynują swoje polityki gospodarcze.

Zgodnie z Traktatami, wszyscy członkowie Rady uczestniczą w jej obradach, nawet jeżeli nie wszyscy członkowie mają prawo do głosowania. Nieformalne dyskusje w grupie państw członkowskich odbywają się z poszanowaniem uprawnień Rady, jak również prerogatyw pozostałych instytucji UE.

6. Jeżeli dane zagadnienie dotyczące stosowania niniejszej sekcji ma być przedmiotem obrad Rady Europejskiej, jak przewidziano w sekcji E pkt 1, należycie uwzględniony zostanie ewentualny pilny charakter sprawy.
7. Istota niniejszej sekcji zostanie włączona do Traktatów w czasie ich następnego przeglądu zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatów oraz z odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi państw członkowskich.

SEKCJA B KONKURENCYJNOŚĆ

Ustanowienie rynku wewnętrznego, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, jest jednym z zasadniczych celów Unii. Aby zrealizować ten cel oraz pobudzić wzrost gospodarczy i zatrudnienie, UE musi zwiększyć konkurencyjność, zgodnie z deklaracją Rady Europejskiej w sprawie konkurencyjności.

W tym celu odpowiednie instytucje UE i państwa członkowskie dołożą wszelkich starań na rzecz pełnego wdrożenia i wzmocnienia rynku wewnętrznego, a także dostosowania go, tak by nadążyć za zmieniającym się otoczeniem. Jednocześnie odpowiednie instytucje UE i państwa członkowskie poczynią konkretne kroki na rzecz lepszego stanowienia prawa, co jest jednym z kluczowych czynników niezbędnych do osiągnięcia wyżej wymienionych celów. Oznacza to zmniejszenie obciążeń administracyjnych i kosztów przestrzegania przepisów dla podmiotów gospodarczych, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw, oraz uchylenie zbędnych przepisów prawnych, zgodnie z deklaracją Komisji w sprawie mechanizmu wdrażania zasady pomocniczości i mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń, przy jednoczesnym dalszym zapewnieniu wysokich standardów w zakresie ochrony konsumentów, pracowników, zdrowia i środowiska. Ponadto Unia Europejska będzie prowadzić aktywną i ambitną politykę handlową.

Postęp w tych wszystkich elementach spójnej polityki na rzecz konkurencyjności będzie ściśle monitorowany i poddawany przeglądom, stosownie do sytuacji.

SEKCJA C
SUWERENNOŚĆ

1. Uznaje się, że Zjednoczone Królestwo, w świetle swojej szczególnej sytuacji zapisanej w Traktatach, nie jest zobowiązane do dalszej integracji politycznej z Unią Europejską. Istota powyższego zostanie włączona do Traktatów w czasie ich następnego przeglądu zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatów oraz z odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi państw członkowskich, aby wyjaśnić, że odniesienia do coraz ściślejszego związku nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa.

Odniesienia w Traktatach i ich preambułach do procesu tworzenia coraz ściślejszego związku między narodami Europy nie stanowią podstawy prawnej do rozszerzania zakresu któregokolwiek z postanowień Traktatów lub prawa wtórnego UE. Nie powinny one służyć jako argument za rozszerzającą wykładnią kompetencji Unii ani uprawnień jej instytucji określonych w Traktatach.

Odniesienia te nie zmieniają zakresu kompetencji Unii, które podlegają zasadzie przyznania, ani konieczności korzystania przez Unię z jej kompetencji zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Odniesienia takie nie skutkują wymaganiem przyznawania Unii Europejskiej dalszych kompetencji ani tym, by Unia Europejska musiała wykonywać swoje obecne kompetencje, ani też tym, by kompetencje przyznane Unii nie mogły zostać ograniczone, a tym samym zwrócone państwom członkowskim.

Kompetencje przyznane Unii przez państwa członkowskie mogą zostać zmienione – zwiększone lub zmniejszone – jedynie w drodze zmiany Traktatów za zgodą wszystkich państw członkowskich. Traktaty już zawierają szczegółowe postanowienia, zgodnie z którymi pewne państwa członkowskie mają prawo nie brać udziału w stosowaniu określonych przepisów prawa Unii lub są zwolnione z ich stosowania. Odniesienia do coraz ściślejszego związku między narodami są zatem zgodne z różnymi ścieżkami integracji dostępnymi poszczególnym państwom członkowskim i nie zobowiązują wszystkich państw członkowskich do dążenia do osiągnięcia wspólnego punktu docelowego.

Traktaty pozwalają na ewolucję w kierunku zwiększenia stopnia integracji między tymi państwami członkowskimi, które mają taką wizję wspólnej przyszłości, bez angażowania w to innych państw członkowskich.

2. Celem zasady pomocniczości jest zapewnienie, aby decyzje były podejmowane na szczeblu jak najbliższym obywatelowi. Wybór właściwego szczebla działań zależy zatem między innymi od tego, czy rozważana kwestia ma aspekty transnarodowe, które nie mogą zostać odpowiednio uregulowane za pomocą działań państw członkowskich, i czy działania prowadzone na szczeblu Unii przyniosłyby wyraźne korzyści ze względu na skalę działań lub skutki w porównaniu z działaniami na szczeblu państw członkowskich.

Uzasadnione opinie wydane przez parlamenty narodowe zgodnie z art. 7 ust. 1 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności muszą być należycie uwzględniane przez wszystkie instytucje biorące udział w procesie decyzyjnym Unii. Aby to zapewnić, zostaną dokonane stosowne ustalenia.

3. W przypadku gdy uzasadnione opinie o niezgodności projektu aktu ustawodawczego Unii z zasadą pomocniczości, przesłane w ciągu 12 tygodni od przekazania takiego projektu, stanowią ponad 55% głosów przyznanych parlamentom narodowym, prezydencja Rady włączy taki punkt do porządku obrad Rady w celu przeprowadzenia kompleksowej dyskusji nad tymi opiniami oraz konsekwencjami, jakie z nich wynikają.

W wyniku takich dyskusji i przy poszanowaniu wymogów proceduralnych wynikających z Traktatów przedstawiciele państw członkowskich działający w charakterze członków Rady nie będą dalej rozpatrywać danego projektu aktu ustawodawczego, chyba że projekt zostanie zmieniony w sposób, który uwzględni obawy wyrażone w uzasadnionych opiniach.

Na użytek niniejszego punktu głosy przyznane parlamentom narodowym są obliczane zgodnie z art. 7 ust. 1 protokołu nr 2. Nie wlicza się głosów parlamentów narodowych państw członkowskich nieuczestniczących w przyjmowaniu danego aktu ustawodawczego.

4. Prawa i obowiązki państw członkowskich przewidziane na mocy protokołów załączonych do Traktatów muszą zostać w pełni uznane i uzyskać status nie niższy niż inne postanowienia Traktatów, których takie protokoły stanowią integralną część.

W szczególności środek przyjęty na podstawie części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który to tytuł dotyczy przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, nie jest wiążący dla państw członkowskich objętych protokołami nr 21 i 22, chyba że dane państwo członkowskie, gdy odpowiedni protokół na to zezwala, powiadomiło o chęci związania się danym środkiem.

Przedstawiciele państw członkowskich działający w charakterze członków Rady zapewnią, aby w sytuacji, gdy środek unijny, w świetle jego celu i treści, jest objęty zakresem części trzeciej tytuł V TFUE, protokoły nr 21 i 22 były stosowane w przypadku tego środka, również gdy oznacza to rozdzielenie danego środka na dwa akty prawne.

5. W art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej potwierdzono, że bezpieczeństwo narodowe pozostaje w zakresie wyłącznej odpowiedzialności każdego państwa członkowskiego. Nie stanowi to odstępstwa od prawa Unii i dlatego nie powinno być interpretowane w sposób zawężający. Wykonując swoje uprawnienia, instytucje Unii będą w pełni respektować fakt, że to państwa członkowskie są odpowiedzialne za swoje bezpieczeństwo narodowe.

Uznaje się korzyści ze wspólnego działania w kwestiach, które mają wpływ na bezpieczeństwo państw członkowskich.

SEKCJA D

ŚWIADCZENIA SPOŁECZNE I SWOBODNY PRZEPŁYW

Swobodny przepływ pracowników wewnątrz Unii stanowi integralną część rynku wewnętrznego, który zakłada między innymi prawo pracowników państw członkowskich do przyjmowania ofert zatrudnienia w dowolnym miejscu w Unii. Różne poziomy wynagrodzenia w poszczególnych państwach członkowskich sprawiają, że niektóre oferty zatrudnienia są bardziej atrakcyjne niż inne, co skutkuje przepływem pracowników będącym bezpośrednią konsekwencją swobody rynku. Jednak systemy zabezpieczenia społecznego państw członkowskich, które są na mocy prawa Unii koordynowane, ale nie są harmonizowane, mają różną strukturę i może to samo w sobie przyciągać pracowników do pewnych państw członkowskich. Zasadne jest uwzględnienie tej sytuacji i zapewnienie zarówno na szczeblu Unii, jak i na szczeblu krajowym – i bez tworzenia nieuzasadnionej dyskryminacji bezpośredniej lub pośredniej – środków ograniczania przepływu pracowników na tak dużą skalę, by miał on negatywne skutki zarówno dla państw członkowskich pochodzenia, jak i dla państw członkowskich przeznaczenia. Obawy wyrażone przez Zjednoczone Królestwo w tym zakresie zostały należycie odnotowane z myślą o dalszym rozwijaniu ustawodawstwa unijnego oraz odpowiednich przepisów prawa krajowego.

Interpretacja obecnych przepisów UE

1. Środki, o których mowa w akapicie wprowadzającym, powinny uwzględniać fakt, że państwa członkowskie mają prawo do określenia podstawowych zasad swoich systemów zabezpieczenia społecznego i że mają szeroki margines swobody w definiowaniu i wdrażaniu swojej polityki społecznej i zatrudnienia, między innymi poprzez określenie warunków dostępu do świadczeń społecznych.

a) Mimo że swobodny przepływ pracowników zgodnie z art. 45 TFUE obejmuje zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy, prawo to może podlegać ograniczeniom z uwagi na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne. Ponadto, jeżeli jest to konieczne z uwagi na nadrzędne względy interesu publicznego, można ograniczyć swobodny przepływ pracowników za pomocą środków proporcjonalnych do zamierzonego zasadnego celu. Zachęcanie do zwiększania zatrudnienia, zmniejszanie bezrobocia, ochrona słabszych pracowników oraz zapobieganie ryzyku poważnego podważenia trwałości systemów zabezpieczenia społecznego stanowią względy interesu publicznego uznane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w oparciu o analizę indywidualnych przypadków.

W oparciu o obiektywne przesłanki, niezależne od przynależności państwowej osób, których dotyczą, oraz proporcjonalnie do zamierzonego zasadnego celu, w odniesieniu do niektórych świadczeń przewidzieć można warunki zapewniające rzeczywisty i skuteczny stopień powiązania danej osoby z rynkiem pracy przyjmującego państwa członkowskiego.

b) Swobodny przepływ obywateli UE na mocy art. 21 TFUE musi być stosowany z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków określonych w Traktatach i w środkach przyjętych w celu ich wykonania.

Uprawnienie osób nieaktywnych zawodowo do przebywania w przyjmującym państwie członkowskim na mocy prawa UE zależy od posiadania przez takie osoby wystarczających zasobów dla nich i członków ich rodziny, tak by nie stanowiły one obciążenia dla systemu pomocy społecznej przyjmującego państwa członkowskiego oraz dysponowały pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym.

Państwa członkowskie mają możliwość odmowy przyznania świadczeń społecznych osobom korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się jedynie w celu uzyskania pomocy społecznej państw członkowskich, mimo że nie mają wystarczających zasobów, aby ubiegać się o prawo pobytu.

Państwa członkowskie mogą odrzucić wnioski o pomoc społeczną składane przez obywateli UE z innych państw członkowskich, którzy nie uzyskali prawa pobytu lub mają prawo do przebywania na ich terytorium wyłącznie ze względu na poszukiwanie pracy. Obejmuje wnioski obywateli UE z innych państw członkowskich o świadczenia, których głównym celem jest pokrycie minimalnych kosztów utrzymania, nawet jeżeli świadczenia takie mają również na celu ułatwienie dostępu do rynku pracy przyjmujących państw członkowskich.

c) Osoby korzystające z prawa do swobodnego przemieszczania się są zobowiązane przestrzegać przepisów przyjmującego państwa członkowskiego.

Zgodnie z prawem Unii państwa członkowskie mogą podejmować działania w celu zapobiegania nadużyciom prawa lub oszustwom, takim jak posługiwanie się fałszywymi dokumentami, oraz podejmować działania w przypadku gdy są zawierane lub utrzymywane małżeństwa dla pozorów z obywatelami państw trzecich, mające na celu wykorzystanie swobodnego przepływu osób jako sposobu na zalegalizowanie nielegalnego pobytu w państwie członkowskim lub zapobiegania przypadkom wykorzystywania swobody przemieszczania się jako drogi obejścia krajowych przepisów imigracyjnych mających zastosowanie do obywateli państw trzecich.

Przyjmujące państwa członkowskie mogą również przyjąć niezbędne środki ograniczające w celu ochrony przed osobami, których zachowanie może stanowić rzeczywiste i poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. Rozstrzygając o tym, czy zachowanie danej osoby stanowi aktualne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, państwa członkowskie mogą wziąć pod uwagę wcześniejsze zachowanie danej osoby, a zagrożenie nie zawsze musi być bezpośrednie. Nawet w przypadku wcześniejszej niekaralności państwa członkowskie mogą stosować działania zapobiegawcze, tak długo, jak są one właściwe w przypadku danej osoby.

Rozwijana będzie dalsza wymiana informacji i współpraca administracyjna między państwami członkowskimi we współpracy z Komisją, by skuteczniej przeciwdziałać takim nadużyciom prawa i oszustwom.

Zmiany w prawie wtórnym UE

2. Odnotowuje się, że po uzyskaniu skuteczności przez niniejszą decyzję, Komisja przedstawi następujące wnioski dotyczące zmian obowiązującego prawa wtórnego UE:

- a) wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004² w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, aby zapewnić państwom członkowskim, w odniesieniu do eksportu świadczeń na dzieci do państwa członkowskiego innego niż to, w którym przebywa pracownik, opcję indeksacji takich świadczeń dostosowującą je do warunków w państwie członkowskim, w którym przebywa dziecko. Powinno to mieć zastosowanie jedynie do nowych wniosków złożonych przez unijnych pracowników w przyjmującym państwie członkowskim. Jednakże od 1 stycznia 2020 r. wszystkie państwa członkowskie mogą rozszerzyć indeksację na złożone wcześniej przez unijnych pracowników wnioski o już wyeksportowane świadczenia na dzieci. Komisja nie zamierza proponować, by przyszły system opcjonalnej indeksacji świadczeń na dzieci był rozszerzony na inne rodzaje świadczeń, które mogą być eksportowane, takie jak emerytury;

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

- b) by uwzględnić czynniki przyciągające wynikające z systemu świadczeń pracowniczych danego państwa członkowskiego, wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011³ w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii, który będzie przewidywał mechanizm ostrzegawczy i ochronny, stosowany w sytuacjach wyjątkowo dużego napływu pracowników z innych państw członkowskich w dłuższym okresie, w tym w wyniku dawnych polityk w związku z poprzednimi rozszerzeniami UE. Państwo członkowskie pragnące skorzystać z takiego mechanizmu powiadamiałoby Komisję i Radę, że takie wyjątkowe okoliczności występują w skali, która wpływa na podstawowe aspekty jego systemu zabezpieczenia społecznego, w tym na podstawowy cel jego systemu świadczeń pracowniczych, lub która prowadzi do trudności, które są poważne i mogą się utrzymywać na jego rynku pracy lub które wywierają nadmierną presję na właściwe funkcjonowanie służb publicznych. Na wniosek Komisji sformułowany po zbadaniu przez nią powiadomienia i zawartego w nim uzasadnienia Rada mogłaby zezwolić danemu państwu członkowskiemu na ograniczenie w niezbędnym zakresie dostępu do nieskładkowych świadczeń pracowniczych. Rada zezwalałaby takiemu państwu członkowskiemu na ograniczenie dostępu nowo przybyłych pracowników unijnych do nieskładkowych świadczeń pracowniczych przez okres maksymalnie czterech lat od rozpoczęcia zatrudnienia. Ograniczenie powinno być stopniowane, od początkowego całkowitego wykluczenia, następnie dostęp do takich świadczeń powinien być stopniowo zwiększany, by uwzględniać coraz silniejszy związek pracownika z rynkiem pracy przyjmującego państwa członkowskiego. Zezwolenie miałoby zastosowanie do nowo przybyłych unijnych pracowników i ograniczony okres stosowania przez siedem lat.

Przedstawiciele państw członkowskich działający w charakterze członków Rady będą kontynuować prace nad tymi wnioskami ustawodawczymi w trybie priorytetowym i zrobią wszystko, co w ich mocy, by zapewnić ich szybkie przyjęcie.

Przyszłe środki, o których mowa w niniejszym punkcie nie powinny skutkować mniej korzystnym traktowaniem pracowników unijnych niż obywateli państw trzecich w porównywalnych sytuacjach.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 1).

Zmiany w prawie pierwotnym UE

3. W odniesieniu do przyszłych rozszerzeń Unii Europejskiej, odnotowuje się, że w odpowiednich aktach przystąpienia, które zostaną uzgodnione przez wszystkie państwa członkowskie, zgodnie z Traktatami, zostaną przewidziane odpowiednie środki przejściowe dotyczące swobodnego przepływu osób. W tym kontekście odnotowuje się, że Zjednoczone Królestwo opowiedziało się za takimi środkami przejściowymi.

SEKCJA E

STOSOWANIE I PRZEPISY KOŃCOWE

1. Każde państwo członkowskie może zwrócić się do przewodniczącego Rady Europejskiej, aby kwestia dotycząca stosowania niniejszej decyzji została poddana pod dyskusję na forum Rady Europejskiej.
2. Niniejsza decyzja staje się skuteczna w dniu, w którym rząd Zjednoczonego Królestwa powiadomi Sekretarza Generalnego Rady, że Zjednoczone Królestwo postanowiło pozostać członkiem Unii Europejskiej.

**OŚWIADCZENIE
W SPRAWIE SEKCJI A
DECYZJI SZEFÓW PAŃSTW LUB RZĄDÓW,
ZEBRANYCH W RADZIE EUROPEJSKIEJ,
DOTYCZĄCEJ NOWEGO POROZUMIENIA DLA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA
W RAMACH UNII EUROPEJSKIEJ**

Szefowie państw lub rządów deklarują, że decyzja Rady w sprawie szczegółowych przepisów dotyczących skutecznego zarządzania unią bankową oraz skutkami dalszej integracji strefy euro zostanie przyjęta przez Radę w dniu, w którym skuteczna stanie się decyzja szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej, dotycząca nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej i wejdzie w życie tego samego dnia.

Projekt decyzji przedstawiony jest poniżej:

**PROJEKT DECYZJI RADY
W SPRAWIE SZCZEGÓŁOWYCH PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH SKUTECZNEGO
ZARZĄDZANIA UNIĄ BANKOWĄ ORAZ SKUTKAMI DALSZEJ INTEGRACJI
STREFY EURO**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Uzupełniając decyzję 2009/857/WE z dnia 13 grudnia 2007 r.⁴, należy przyjąć przepisy umożliwiające skuteczne zarządzanie unią bankową i skutkami dalszej integracji strefy euro.
- (2) Mechanizm określony w niniejszej decyzji przyczynia się do przestrzegania zasad określonych w sekcji A decyzji szefów państw lub rządów w odniesieniu do tych aktów ustawodawczych dotyczących skutecznego zarządzania unią bankową i skutkami dalszej integracji strefy euro, których przyjęcie podlega głosowaniu wszystkich członków Rady.
- (3) Zgodnie z pkt 1 sekcji E decyzji szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej, dotyczącej nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej⁵ każde państwo członkowskie może zwrócić się do przewodniczącego Rady Europejskiej, aby kwestia dotycząca stosowania tej decyzji została poddana pod dyskusję na forum Rady Europejskiej.

⁴ Decyzja Rady 2009/857/WE z dnia 13 grudnia 2007 r. odnosząca się do wykonania art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 238 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w okresie między dniem 1 listopada 2014 r. a dniem 31 marca 2017 r. i od dnia 1 kwietnia 2017 r. (Dz.U. L 314 z 1.12.2009, s. 73).

⁵ Decyzja szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej, dotycząca nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej (Dz.U. C ..., ...2016 r., s. ...).

- (4) Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla szczególnych zasad głosowania uzgodnionych przez przedstawicieli 28 państw członkowskich zebranych w Radzie w dniu 18 grudnia 2013 r.⁶; zasady te dotyczą przyjmowania decyzji przez Radę na podstawie art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014⁷.
- (5) Przy stosowaniu niniejszej decyzji, a w szczególności w odniesieniu do rozsądnego terminu, w jakim Rada ma omawiać daną kwestię, powinno się należycie uwzględnić ewentualny pilny charakter danej sytuacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Jeżeli w związku z aktami ustawodawczymi, do których ma zastosowanie sekcja A decyzji szefów państw lub rządów i których przyjęcie podlega głosowaniu wszystkich członków Rady, co najmniej jeden członek Rady, który nie uczestniczy w unii bankowej, wskaże uzasadniony sprzeciw wobec przyjęcia przez Radę takiego aktu większością kwalifikowaną, Rada poddaje tę kwestię pod dyskusję. Zainteresowane państwo członkowskie uzasadnia swój sprzeciw przez wskazanie, co sprawia, że projekt aktu nie jest zgodny z zasadami określonymi w sekcji A tej decyzji.
2. Podczas tych dyskusji Rada czyni wszystko, co w jej mocy, aby, w rozsądnym terminie i bez uszczerbku dla wiążących terminów określonych przez prawo Unii, osiągnąć zadowalające rozwiązanie wątpliwości podniesionych przez członka lub członków Rady, o których mowa w ust. 1.

⁶ Deklaracja przedstawicieli 28 państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 18 grudnia 2013 r. dok. nr 18137/13.

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

3. W tym celu przewodniczący Rady, wspierany przez Komisję i zgodnie z regulaminem wewnętrznym Rady⁸, podejmuje wszelkie niezbędne inicjatywy, aby ułatwić stworzenie szerszej podstawy do osiągnięcia porozumienia w Radzie. Członkowie Rady udzielają przewodniczącemu wsparcia w wykonaniu tego zadania.

Biorąc pod uwagę ewentualny pilny charakter sprawy i w oparciu o podstawy sprzeciwu wskazane w ust. 1, inicjatywa taka może polegać na wniosku o poddanie tej kwestii dyskusji na forum Rady Europejskiej, zanim wróci ona do Rady, która podejmie decyzję. Odesłanie takie pozostaje bez uszczerbku dla normalnego przebiegu unijnej procedury ustawodawczej oraz nie może powodować sytuacji umożliwiającej państwu członkowskiemu złożenie weta.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja, która uzupełnia decyzję 2009/857/WE, wchodzi w życie w dniu, w którym skuteczna stanie się decyzja szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej, dotycząca nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej. Przestaje obowiązywać, jeżeli przestanie obowiązywać ta druga decyzja.

Sporządzono w..., dnia ...

W imieniu Rady
Przewodniczący
[nazwisko]

⁸ Decyzja Rady z dnia 1 grudnia 2009 r. dotycząca przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady (Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 35).

**DEKLARACJA RADY EUROPEJSKIEJ
W SPRAWIE KONKURENCYJNOŚCI**

Europa musi się stać bardziej konkurencyjna, jeżeli mamy pobudzić wzrost gospodarczy i zatrudnienie. Cel ten znajdował się w ostatnich latach w centrum działań UE, jednak Rada Europejska jest przekonana, że można uczynić więcej, aby w pełni wykorzystać potencjał wszystkich segmentów rynku wewnętrznego, propagować klimat przedsiębiorczości i tworzenia miejsc pracy, inwestować w nasze gospodarki i wyposażać je na przyszłość, ułatwiać handel międzynarodowy oraz sprawić, by Unia była atrakcyjniejszym partnerem.

Rada Europejska podkreśla ogromną wartość rynku wewnętrznego jako obszaru bez granic, w którym bez przeszkód dochodzi do przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Jest to jedno z największych osiągnięć Unii. W obliczu obecnych wyzwań ekonomicznych i społecznych musimy tchnąć nowe życie w rynek wewnętrzny i dostosować go tak, aby nadążyć za zmieniającym się otoczeniem. Europa musi pobudzić swoją międzynarodową konkurencyjność we wszystkich rodzajach usług i produktów oraz w kluczowych obszarach, takich jak energetyka i jednolity rynek cyfrowy.

Rada Europejska apeluje do wszystkich instytucji unijnych i państw członkowskich, aby dążyły do lepszego stanowienia prawa i uchylały zbędne przepisy prawne, co powinno zwiększyć konkurencyjność UE przy należyтым uwzględnieniu potrzeby utrzymania wysokich norm dotyczących konsumentów, pracowników, zdrowia i ochrony środowiska. Jest to jeden z głównych motorów realizacji wzrostu gospodarczego, wspierania konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy.

Aby przyczynić się do realizacji tego celu, Parlament Europejski, Rada i Komisja uzgodniły Porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa. Skuteczna współpraca w ramach tego porozumienia jest niezbędna w celu uproszczenia unijnego ustawodawstwa oraz w celu uniknięcia nadmiernej regulacji i obciążeń administracyjnych dla obywateli, administracji i przedsiębiorstw – w tym małych i średnich – przy jednoczesnym zapewnieniu spełnienia celów ustawodawstwa.

Należy się skupić na:

- stanowczym zobowiązaniu do uproszczenia regulacyjnego i zmniejszenia obciążeń, w tym przez wycofanie lub uchylene przepisów prawnych, w stosownych przypadkach, oraz lepszego wykorzystywania oceny skutków i oceny ex post w całej procedurze ustawodawczej na szczeblach unijnym i krajowym. Prace te powinny opierać się na postępach już poczynionych w ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT);
- wzmożeniu działań na rzecz zmniejszenia ogólnego obciążenia regulacjami UE, zwłaszcza dla MŚP i mikroprzedsiębiorstw;
- ustanowieniu, w miarę możliwości, celów w zakresie zmniejszenia obciążeń w kluczowych sektorach wraz z zobowiązaniami instytucji unijnych i państw członkowskich.

Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do przeprowadzania co roku przeglądu postępów w staraniach Unii na rzecz uproszczenia ustawodawstwa, unikania nadmiernej regulacji oraz zmniejszania obciążeń dla przedsiębiorstw. Ten coroczny przegląd mający wesprzeć program REFIT Komisji będzie zawierał coroczne badanie obciążeń, a także podsumowanie istniejącego prawa unijnego.

Rada Europejska zwraca się także do Rady o przeanalizowanie rocznych przeglądów prowadzonych przez Komisję w ramach jej deklaracji w sprawie pomocniczości z myślą o zapewnieniu, aby wyniki tych przeglądów były następnie uwzględniane w różnych obszarach działalności Unii. Zwraca się do Komisji, aby zaproponowała uchylenie środków, które nie są spójne z zasadą pomocniczości lub stwarzają nieproporcjonalne obciążenie regulacyjne.

Rada Europejska podkreśla znaczenie silnego, wielostronnego systemu handlowego opartego na regułach oraz potrzebę zawarcia ambitnych dwustronnych umów handlowo-inwestycyjnych z państwami trzecimi w duchu wzajemności i wzajemnych korzyści. W tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje najnowsze porozumienie osiągnięte przez WTO w Nairobi. Należy poczynić postępy w negocjacjach ze Stanami Zjednoczonymi, Japonią i kluczowymi partnerami w Ameryce Łacińskiej, w szczególności z Mercosurem, oraz w regionie Azji i Pacyfiku. Handel musi przynosić korzyści jednakowo dla wszystkich – konsumentów, pracowników i podmiotów gospodarczych. Nowa strategia handlowa („Handel z korzyścią dla wszystkich: W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej”) jest elementem o kluczowym znaczeniu.

Rada Europejska będzie przyglądać się rozwojowi sytuacji i zwraca się do Rady do Spraw Ogólnych oraz Rady ds. Konkurencyjności, aby regularnie oceniały postępy w zakresie różnych elementów działań zawartych w niniejszej deklaracji.

DEKLARACJA KOMISJI EUROPEJSKIEJ
w sprawie mechanizmu wdrażania zasady pomocniczości
i mechanizmu wdrażania redukcji obciążeń

Komisja ustanowi mechanizm przeglądu istniejącego ustawodawstwa UE pod kątem jego zgodności z zasadą pomocniczości i proporcjonalności, w oparciu o istniejące procesy i z myślą o zapewnieniu pełnej realizacji tej zasady.

Komisja opracuje priorytety tego przeglądu z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego, Rady i parlamentów narodowych.

Przed końcem 2016 r. Komisja zaproponuje program prac, a następnie będzie składać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie coroczne sprawozdania.

Komisja jest w pełni zaangażowana na rzecz uproszczenia prawa UE i zredukowania obciążeń regulacyjnych dla unijnych podmiotów gospodarczych i będzie kontynuować wysiłki w tym zakresie, bez podważania celów polityki, poprzez zastosowanie Programu lepszego stanowienia prawa opublikowanego w 2015 r., w tym w szczególności opracowanego przez Komisję programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT). Ograniczenie biurokracji dla przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw, pozostaje dla nas wszystkich jednym z nadrzędnych celów w kontekście wypracowania wzrostu gospodarczego i zwiększenia zatrudnienia.

Komisja, w ramach platformy REFIT, będzie współpracować z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami na rzecz ustalenia szczegółowych celów na szczeblu unijnym i krajowym służących zredukowaniu obciążeń dla przedsiębiorstw, zwłaszcza w dziedzinach najbardziej uciążliwych dla przedsiębiorstw, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw. Gdy cele te zostaną już ustalone, Komisja będzie monitorować postępy w ich realizacji i co roku składać Radzie Europejskiej sprawozdanie.

DEKLARACJA KOMISJI EUROPEJSKIEJ

w sprawie indeksacji świadczeń na dzieci eksportowanych do państwa członkowskiego innego niż to, w którym przebywa pracownik

Komisja przedstawi wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004⁹ w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, aby zapewnić państwom członkowskim, w odniesieniu do eksportu świadczeń na dzieci do państwa członkowskiego innego niż to, w którym przebywa pracownik, opcję indeksacji takich świadczeń dostosowującą je do warunków w państwie członkowskim, w którym przebywa dziecko.

Zdaniem Komisji warunki te obejmują poziom życia i wysokość świadczeń na dzieci obowiązującą w tym państwie członkowskim.

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

DEKLARACJA KOMISJI EUROPEJSKIEJ

**w sprawie mechanizmu ochronnego,
o którym mowa w sekcji D pkt 2 lit. b)
decyzji szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej,
dotyczącej nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej**

W odniesieniu do sekcji D pkt 2 lit. b) decyzji szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej, dotyczącej nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej Komisja Europejska przedłoży wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia 492/2011 w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii, aby wprowadzić mechanizm ochronny z założeniem, że może on zostać i zostanie wykorzystany, a zatem będzie stanowić odpowiedź na obawy Zjednoczonego Królestwa związane z wyjątkowym napływem pracowników z innych krajów Unii Europejskiej, z którym Zjednoczone Królestwo miało do czynienia w ostatnich latach.

Komisja Europejska uważa, że informacje przekazane jej przez Zjednoczone Królestwo – w szczególności informacja, że państwo to nie w pełni wykorzystało okresy przejściowe przysługujące na mocy niedawnych aktów przystąpienia w przypadku swobodnego przepływu pracowników – wskazują na to, że obecnie w państwie tym występuje ten rodzaj sytuacji wyjątkowej, który ma być w zamierzeniu objęty zakresem proponowanego mechanizmu ochronnego. W związku z tym Zjednoczone Królestwo miałyby słuszne powody, aby uruchomić ten mechanizm, mając pełne podstawy, by oczekiwać otrzymania na to zgody.

DEKLARACJA KOMISJI EUROPEJSKIEJ

w sprawie kwestii związanych z nadużywaniem prawa do swobodnego przemieszczania się

Komisja odnotowuje decyzję szefów państw lub rządów, zebranych w Radzie Europejskiej, dotyczącą nowego porozumienia dla Zjednoczonego Królestwa w ramach Unii Europejskiej, a zwłaszcza jego sekcję D.

Komisja zamierza przyjąć wniosek mający na celu uzupełnienie dyrektywy 2004/38 w sprawie swobodnego przemieszczania się obywateli Unii, tak aby wyłączyć z zakresu prawa do swobodnego przemieszczania się tych obywateli państw trzecich, którzy nie przebywali legalnie w państwie członkowskim przed poślubieniem obywatela Unii lub którzy zawarli związek małżeński z obywatelem Unii dopiero po tym, jak obywatel Unii uzyskał prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim. Odpowiednio w takich przypadkach do obywatela państwa trzeciego będzie miało zastosowanie prawo imigracyjne przyjmującego państwa członkowskiego. Wniosek ten zostanie złożony po tym, gdy powyższa decyzja stanie się skuteczna.

Jeżeli chodzi o przypadki nadużyć w kontekście wjazdu i pobytu pochodzących spoza UE członków rodziny obywateli Unii korzystających z prawa do przemieszczania się, Komisja wyjaśni, że:

- Państwa członkowskie mogą zajmować się konkretnymi przypadkami nadużywania prawa do swobodnego przemieszczania się przez obywateli Unii powracających do swojego państwa członkowskiego przynależności państwowej z członkiem rodziny spoza UE, w przypadku gdy pobyt w przyjmującym państwie członkowskim nie miał charakteru faktycznego w stopniu wystarczającym do stworzenia lub umocnienia życia rodzinnego, a miał na celu obejście stosowania krajowych przepisów imigracyjnych.
- Pojęcie małżeństwa dla pozorów, które nie jest chronione na mocy prawa Unii, obejmuje również małżeństwa, które trwają, by prawo pobytu dalej przysługiwało członkowi rodziny, który nie jest obywatelem żadnego z państw członkowskich.

Komisja wyjaśni także, że państwa członkowskie mogą uwzględniać wcześniejsze zachowanie danej osoby w celu ustalenia, czy zachowanie obywatela Unii stanowi „aktualne” zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. Państwa mogą uzasadniać swoje działania względami porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, nawet w przypadku braku uprzedniego wyroku skazującego za przestępstwo, stosując działania zapobiegawcze dostosowane do konkretnego przypadku. Komisja wyjaśni również pojęcia „poważne względy porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego” oraz „nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego”. Ponadto przy okazji planowanej zmiany dyrektywy 2004/38 w sprawie swobodnego przemieszczania się obywateli Unii Komisja przeanalizuje progi, z którymi powiązane są te pojęcia.

Wyjaśnienia te zostaną rozwinięte w komunikacie zawierającym wytyczne na temat stosowania prawa unijnego w dziedzinie swobodnego przemieszczania się obywateli Unii.
